

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., M. L., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To 8/2009-757 z 2. marca 2010 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2010 doručená sťažnosť M. K., M. L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl.

1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 To 8/2009-757 z 2. marca 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 15/2008-660 zo 17. marca 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) odsúdený pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami a prečin nebezpečného vyhrážania na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov a šiestich mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu, uznal sťažovateľa vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a šiestich mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Konanie na okresnom súde prebiehalo pred senátom, ktorého členkou bola D. Š. (ďalej len „prísediaca“). Sťažovateľ ešte počas prebiehajúceho konania pred okresným súdom vzniesol 8. decembra 2008 námietku zaujatosti proti prísediacej, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 2 T 15/08-471 z 30. septembra 2008 tak, že menovanú z konania a rozhodovania v sťažovateľovej veci nevylúčil. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 6 Tos 62/08-485 z 22. októbra 2008 zamietol. Následne podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu, v ktorej navrhol preskúmanie postupu a rozhodnutí konajúcich súdov týkajúcich sa vznesenej námietky zaujatosti. Ústavný súd podanú sťažnosť odmietol uznesením č. k. III. ÚS 39/09-10 z 10. februára 2009.

Druhýkrát vzniesol sťažovateľ námietku zaujatosti proti prísediacej 6. novembra 2008 z dôvodu podania žaloby o ochranu osobnosti sťažovateľa proti prísediacej. Okresný súd uznesením č. k. 2 T 15/2008-505 z 11. novembra 2008 prísediacu opätovne nevyhlásil. Uvedené uznesenie okresného súdu napadol sťažovateľ sťažnosťou, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Tos 69/08-523 z 3. decembra 2008 tak, že jeho sťažnosť zamietol. Sťažovateľ opätovne podal sťažnosť ústavnému súdu, v ktorej navrhol preskúmanie postupu a rozhodnutí konajúcich súdov o druhej námietke zaujatosti proti prísediacej. Ústavný súd podanú sťažnosť odmietol uznesením č. k. II. ÚS 79/09-12 z 12. februára 2009 ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ považuje za porušenie ním označených práv postup a rozsudok krajského súdu v spojení s postupom a rozsudkom okresného súdu, ktoré *„aj napriek niekoľkým námietkam zaujatosti a iným prostriedkom nápravy, nechali prejednávať a rozhodnúť prísediacu v senáte o trestnej veci sťažovateľa“*, a tým porušili jeho právo na *„prejednanie a rozhodnutie veci nestranným a nezávislým súdom“*.

Sťažovateľ tiež v sťažnosti poukázal na potrebu skúmania objektívneho a subjektívneho hľadiska nestrannosti sudcu, resp. prísediaceho v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú nadväzuje judikatúra ústavného súdu. Z okolností uvedených sťažovateľom je podľa neho zrejmé, že samotná skutočnosť, že prísediaca bola členkou senátu, ktorý rozhodoval o jeho trestnej veci, zakladá jej zaujatosť z objektívneho hľadiska, bez ohľadu na potrebu skúmania subjektívneho hľadiska, a preto ju konajúce súdy mali vylúčiť z prerokovania a rozhodovania v jeho trestnej veci.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„KS Trenčín č. k. 23Tos/8/2009-757 zo dňa 2. 3. 2010 svojím postupom a rozhodnutím porušil ľudské práva a základné slobody sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou SR, najmä čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Európsky dohovor o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä čl. 6 ods. 1 a Listinu základných práv a slobôd, a to najmä čl. 36 ods. 1.

Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 23 Tos/8/2009-757 zo dňa 2. 3. 2010, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie v sťažnosti označených práv v dôsledku toho, že krajský súd svojím postupom a rozhodnutím nenapravil pochybenia okresného súdu, ktorý konal a rozhodol v senáte za účasti prísediacej, ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vzhľadom na jej zaujatosť k osobe sťažovateľa.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní.

Podľa § 386 ods. 1 a 2 prvej vety Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera. Súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich v sťažnosti označených práv, sa vo vzťahu k jeho námietkam týkajúcim sa skutočnosti, že v jeho trestnej veci konal a rozhodoval senát okresného súdu za účasti prísediacej, ktorá mala byť vylúčená, sa za účinný a dostupný prostriedok nápravy väd konania (resp. rozhodnutia), ktorými sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil, považuje dovolanie, v ktorom mohol uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v sťažnosti a o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť najvyšší súd ako súd dovolací.

Nevyužitie uvedených možností ochrany základných práv sťažovateľa nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010